

Carta del prelat (març de 2016)

El prelat parla en la carta del mes de març de la capacitat que tots els cristians tenim de difondre pau.

02/03/2016

Estimadíssims: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Fa pocs dies, vaig administrar el sagrament del diaconat a sis germans vostres, Agregats de la Prelatura, que més endavant rebran el presbiterat. Uniu-vos a la meva acció de gràcies

per aquest do del Cel, i demanem a Déu que no faltin —a l'Església i a l'Obra— ministres fidels, que s'ocupin únicament i exclusiva del bé de les ànimes. Aprofitem aquest Any de la misericòrdia per intensificar les súpliques per l'Església i el món, molt units al Papa.

«La misericòrdia de Déu transforma el cor de l'home fent-li experimentar un amor fidel, i alhora el fa capaç de tenir misericòrdia. És sempre un miracle que la misericòrdia divina es manifesti en la vida de cadascun de nosaltres, impulsant-nos a estimar el proïsme i animant-nos a viure allò que la tradició de l'Església anomena les obres de misericòrdia»[1].

En el transcurs d'aquests mesos, examinem com el nostre amor a Déu ens porta a preocupar-nos dels altres, del seu bé espiritual i material. Les

obres de caritat mostren la veritat de l'amor a Déu, com explica sant Joan: *Si algú afirmava: «Jo estimo Déu», però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu. Aquest és el manament que hem rebut de Jesús: qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà*[2].

El proper 11 de març, aniversari del naixement del beat Álvaro, recordarem amb alegria aquest servent bo i fidel del Senyor. Si l'Església el va declarar benaurat i el va elevar als altars, és perquè va encarnar —amb una fidelitat plena— l'esperit de l'Opus Dei que havia après de sant Josepmaria. El beat Álvaro mai no va pretendre brillar amb llum pròpia, ni posar-se a l'altura del nostre Pare: quantes vegades va manifestar, amb profunda i sincera humilitat, que no n'era més que l'ombra, un

instrument del qual el nostre Fundador se servia —perquè així ho va voler Déu— per continuar dirigint l'Obra des del Cel!

Un detall ens ajuda a entendre aquesta profunda disposició del beat Álvaro. Quan, en arribar amb sant Josepmaria a una tertúlia, algú es posava al seu costat per acompanyar-lo, la seva reacció immediata era dir-li: amb el Pare, amb el Pare! Aquesta va ser sempre la seva actitud: encaminar les seves germanes i els seus germans —després, les seves filles i els seus fills— cap al nostre Fundador, que és el *conducente reglamentari* —així ho expressava— per conèixer, encarnar i viure l'esperit de l'Opus Dei. Mai no va voler que l'equiparessin al nostre Pare, perquè era conscient que el Senyor havia disposat tot perquè sant Josepmaria fos la primera i única figura que encarnés de manera plena l'esperit de l'Obra.

De la humilitat pràctica del nostre Pare, que va ser constantment un clar ensenyament per a nosaltres i, lògicament, per al beat Álvaro també, desitjo referir un petit detall: amb motiu d'una de les aprovacions pontifícies de l'Obra, el nostre Fundador va escoltar la notícia que transmetia Ràdio Vaticana. Quan el locutor va començar a parlar de la seva persona, va ser curiós veure com sant Josepmaria s'anava encongint sobre si mateix, com avergonyit: era l'expressió gràfica del que deia de si mateix amb paraules de la litúrgia, preses d'un dels himnes que es reciten en una festa eucarística: *servus pauper et humilis*[3], jo no sóc més que un servent pobre i humil.

Us parlava de practicar la caritat amb el proïsme, i desitjo fixar-me en algunes obres espirituals de misericòrdia. En el judici diví se'ns demanarà sobre com ens hem

preocupat per alleujar les necessitats materials del proïsme; però també haurem de respondre d'altres preguntes: «**Si hem ajudat a superar el dubte, que fa caure en la por i que sovint és font de soledat; si hem estat capaços de vèncer la ignorància en què viuen milions de persones (...); si hem estat capaços de ser propers a qui estava sol i afligit; si perdonem el qui ens ha ofès i rebutgem qualsevol forma de rancúnia o de violència que condueix a la violència; si hem tingut paciència seguint l'exemple de Déu que és tan pacient amb nosaltres; finalment, si encomanem al Senyor en la pregària els nostres germans i germanes**»[4].

En aquest elenc d'obres espirituals de misericòrdia, que enumera el Papa, podem descobrir —com a denominador comú— l'afany de conrear la pau als cors. Recordo una

ocasió en què van preguntar a sant Josepmaria sobre el sentit de la salutació que els primers cristians utilitzaven entre si, i que també seguim a l'Obra. I aquesta va ser la seva resposta: ***Pax! No ho diem a pulmons plens, però procurem portar amb nosaltres la pau, onsevulga que siguem. De manera que quan les ones es crespen, tirem a sobre de les passions nostres i de les dels altres una miqueta de comprensió, una miqueta de convivència; una mica d'amor, en una paraula. Portem la pau i deixem la pau.***

Pax vobis! Recordeu? Clausis ianuis (Jn20, 26), estaven tancades totes les portes, i Ell s'hi fica. I els diu: la pau sigui amb vosaltres. És això: també a la terra de vegades ens trobem totes les portes tancades. Però no només no hem de perdre la pau, sinó que hem de donar-la als altres: pax vobis[5].

I afegia: davant les incomprensions, davant les calúmnies organitzades, davant les mentides i les difamacions..., conserveu sempre una pau inalterable. Voldria que us ho ensenyés Jesucrist. Jo vaig tenir per mestres, primer l'escalf cristià de la llar dels meus pares; i després —no em fa vergonya dir-ho, perquè això no és supèrbia—, l'Esperit Sant[6].

El seu primer successor va aprendre bé aquesta lliçó, i per això s'esmerçava per atendre les necessitats materials i espirituals de qui es trobava en el camí. Molts recordem la bondat amb què acollia els qui li confiaven les seves preocupacions, la pau amb què aquestes persones tornaven a la seva tasca habitual, després d'una entrevista, potser breu. Veritablement, va saber sembrar pau i alegria al seu voltant, fent notar que

procurava transmetre allò que va sentir al nostre Pare; innumbrables testimonis ho confirmen.

Sant Josepmaria es referia a les seves filles i fills precisament amb aquestes paraules: ***sembradors de pau i d'alegria***; les mateixes utilitzades per un antic document de la Santa Seu parlant dels membres de l'Opus Dei. A tots els qui desitgen beneficiar-se d'aquest esperit —siguin o no fidels de l'Obra—, els aconsello que s'esforcin per remeiar les necessitats espirituals de les persones amb qui es relacionen habitualment, o per un motiu circumstancial. Sigueu acollidors; mostreu-vos a tota hora disponibles per escoltar les preocupacions, oferint-los el consell oportú si ho demanen; consoleu els qui pateixen a causa de la malaltia pròpia o aliena, per la mort d'un ésser estimat, o per altres motius, com la falta de treball en les actuals circumstàncies de crisi econòmica a

molts països. En ocasions, no serà possible suggerir-los una solució, però mai no ha de faltar la nostra actitud amable, i l'oració i la solidaritat, compartint-hi penes i dificultats.

Escriu sant Pau: *Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena*[7].

Afirmava sant Josepmaria que, ***afecte, el necessiten totes les persones, i el necessitem també a l'Obra. Esforceu-vos perquè, sense sensibleria, augmenti l'afecte cap als vostres germans. Preocupeu-vos que tinguin la vida de Déu, procureu sempre que comptin amb el vostre ajut, amb el vostre afecte, amb la vostra correcció***

fraterna[8]. Així hem de comportar-nos amb tots, però de manera especial —perquè la caritat és ordenada— amb els qui són fills de Déu en l'Opus Dei o amb aquells que participen dels nostres apostolats, i alhora amb totes les persones, doncs cada una i cada un ens interessien.

El beat Álvaro, seguint els ensenyaments de sant Josepmaria, comentava que, per ser *sembradors de pau i d'alegria* per tots els camins de la terra, «heu de fer una gran provisió de pau al vostre cor. Així, de la vostra abundància, podreu donar els altres homes, començant pels que es troben més a prop de vosaltres: els parents, els amics, els companys, els coneguts»[9].

En la segona part d'aquest mes, la litúrgia ens convida a alegrar-nos-en amb diverses festes. En ordre cronològic, la primera és el 19 de març, solemnitat de sant Josep, patró

de l'Església i de l'Obra, data en la qual renovem el compromís d'amor que ens uneix al Senyor en l'Opus Dei. És una jornada formidable per demanar que augmentin, en número i qualitat, les vocacions de lliurament a Déu en el sacerdocí, en la vida religiosa i en mig del món.

Immediatament, el 20 de març, comença la Setmana Santa, que culminarà el dia 27 amb el Diumenge de Resurrecció. Mirem de viure amb renovat afany els últims dies de Quaresma; així participarem més a fons en la joia pasqual.

El 28 de març, és l'aniversari de l'ordenació sacerdotal de sant Josepmaria, que aquest any coincideix amb el Dilluns de Pasqua: un motiu més de goig i d'agraïment a Déu, per haver donat a l'Església un sant de la categoria del nostre Fundador, que ha obert a innombrables homes i dones, amb la

seva correspondència fidelíssima, ***els camins divins de la terra***. I l'últim dia del mes recordarem la data en què, per primera vegada, la Sagrada Eucaristia va quedar reservada en un Centre de l'Obra. Va ser a la Residència de Ferraz, el 1935.

D'aleshores ençà, quantes gràcies ha vessat el Senyor sobre l'Opus Dei i les seves tasques apostòliques! Agraïm, filles i fills meus, aquesta proximitat de Jesús, tenint cura de la pietat eucarística.

Continuem pregant pel Papa, pels seus col·laboradors en el govern de l'Església, pels bisbes i preveres del món sencer; perquè, amb un sol cor i una sola ànima[10], posin totes les seves energies al servei de tot el món, per a la glòria de Déu.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Javier

Roma, 1 de març de 2016.

[1] Papa Francesc, Missatge per a la Quaresma de 2016, 4-X-2015.

[2] 1 Jn 4, 20-21.

[3] Litúrgia de les Hores, Ofici de lectures en la solemnitat del Corpus Christi, Himne *Sacris solemniis*, compost per sant Tomás de Aquino.

[4] Papa Francesc, Butlla *Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 15.

[5] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 1-I-1971.

[6] *Ibid.*

[7] 2 Cor 1, 3-4.

[8] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 6-X-1968.

[9] Beat Álvaro, Homilia, 30-III-1985 ("Rezar con Álvaro del Portillo", Ed. Cobel, 2014, p. 44).

[10] Cfr. *Hch* 4, 32.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-marc-de-2016/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-marc-de-2016/) (11/08/2025)